

Кръгчета на пързалката

Текст на Пако Хименес

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Vueltas En La Pista*
Copyright © 2017, Disney Enterprises, Inc.

Превод Ния Спасова
Редактор Петя Дочева
Коректор Таня Симеонова

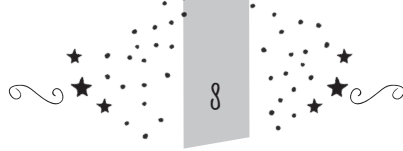
Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017
Тираж: 3000 бр.
ISBN 978-954-27-1929-8

Светлините ме заслепяват. В далечината като в сън чувам публиката как ръкопляска. Все още съм вцепенена след случилото се. Още чувствам онази странна енергия да минава през цялото ми тяло. Пускам ръката на Матео и го поглеждам сериозно. Какво му става на това момче! Защо ме целуна?

Би трябвало да съм щастлива, току-що се сбъдна мечтата ми и въпреки това не мога да се усмихна. Симон ме гледа много задълбочено от публика-

та! Трябва да му обясня какво стана!

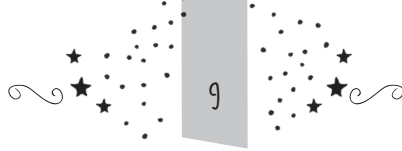
Излизаме от пързалката и се опитвам да стигна до него. Но фотографите ни спират и не успявам да го настигна. Матео отново ме хваща за ръка и ме дърпа да позираме пред камерите. Усмивам се насила и гледам как приятелят ми излиза от пързалката, без дори да се обърне да ме погледне.

Най-накрая ни пускат да си вървим. Не го виждам никъде. Трябва да говоря с него. Искам да знам какво се е случило, защо не дойде на състезанието; да му обясня защо излязох да се пързелям без него.

– Защо го направи? – питам Матео, сериозна.

– Че ни снимаха ли? – пита ме и се усмихва.

– Че ме целуна!

– И защo може да съм го направил?
За да спечелим състезанието – отговаря надменно, както винаги. – Беше част от хореографията. Или какво, да не си помисли, че те целунах по друга причина?

Не мога да не се изчервя: Матео ми действа по този начин.

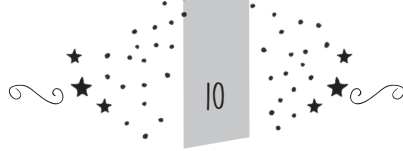
– Знаеш много добре, че не беше част от хореографията!

– Аз го добавих – отвърща все така спокоен, както винаги. – Усетих, че ѝ липсва някакъв по-впечатляващ завършек.

– Разбира се! И на отворкото му хрумва някакъв край като от филм.

– Моля да ме извиниш, момиче за доставки. Надявам се целувката да не те е объркала.

– Определено не! – Бясна съм му. –

Съвсем наясно съм какво изпитвам... и не изпитвам.

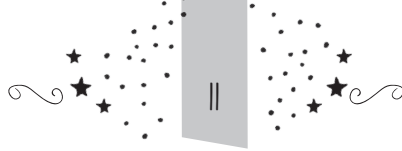
– Гениално! – отвръща, вече без да се усмихва. – Аз също. Много наясно.

Врътвам се и го оставям там. Трябва да намеря Симон. Виждам Амбър и Хасмин. Не искам да говоря с тях, но ги питам дали са виждали Симон. Амбър ми казва, че не, и дори не се обръща да ме погледне; личи си, че е раздразнена.

– Аз да – заявява Хасмин. – На парапета, докато се целуваше с Матео.

– Не сме се целували! – отговарям нервно. – Матео ме целуна. Усетил, че липсва по-впечатляващ край.

– Няма нужда да ни обясняваш нищо, Лунита – казва Амбър арогантно. – Явно беше част от хореографията. Ако беше друга целувка, щеше да има... любов.

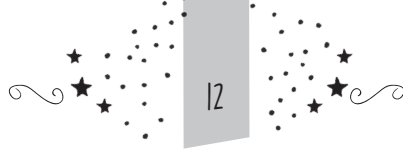
Става и си тръгва с Хасмин. Аз стоя и не знам какво да направя; не знам защо, но думите ѝ ме нараняват.

Тамара ме вижда, когато съм на път да се разплача, окуражава ме и ми казва, че трябва да изляза на пързалката, за да ни кажат резултатите. Така че събирам смелост и се срещам с Матео отново в средата на пързалката, за да получим оценката на журито.

Опитвам да се съсредоточа. Водещият обявява четвърто и трето място. Не сме ние!

Има възможност да спечелим! Матео отново ме хваща за ръката и аз няма как да не го стисна силно, колкото и да съм му ядосана.

– И сега победителите – обявява водещият. – С разлика от една точка победители в състезанието са... Чиспас

Собре Руедас.

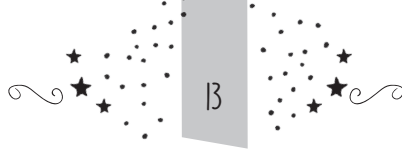
Матео ме поглежда и се усмихва. Не спечелихме, но не се чувствам зле. Това е първото ми състезание, освен това се забавлявах и научих страшно много.

Излизаме от пързалката. Тамара ни прегръща, развълнувана. Много е доволна и горда от представянето на „Ролер“.

Отново правя опит да открия приятеля си, макар очевидно вече да не е тук. В този момент звъни телефонът ми – родителите ми! Искат да ме поздравят, благодарна съм, че мога да разчитам на подкрепата им. Нямах да стигна дотук без тях.

Нина пристига тичешком; прегръща ме. Разбира се, пита ме за целувката. Опитвам се да ѝ обясня, че не съм имала нищо общо, но тя иска да знае

как съм се почувствала.

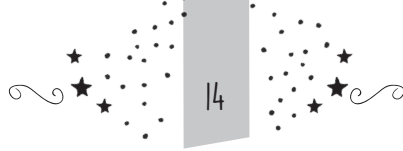
Не ѝ обръщам внимание: не искам да анализирам какво съм почувствала от целувката на Матео. Искам само да говоря със Симон.

Най-сетне пристигаме в хотела. Той седи в лобито с тъжно лице. Отивам при него, но ми казва, че не иска да говори.

– Моля те! Ако не ти се говори, само ме чуй. Нека ти обясня всичко! Чаках те до последния момент. Търсих те, звънях ти; не знаех какво да направя, бях отчаяна! Не исках да се пързаям и казах на Тамара, че няма да изляза. Амбър вече стоеше на моето място.

Симон ме поглежда. Не издържам да ме гледа по този начин – усещам, че съм го предала.

– И тогава? – пита, наранен. – Какво

се случи, Луна?

– Матео ме убеди – отвърщам на един дъх. – Каза ми да не изоставям мечтата си, че на теб със сигурност не би ти харесало.

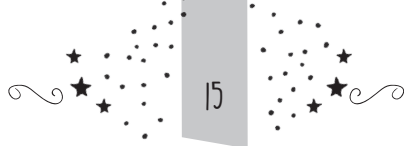
Симон свежда поглед.

– Вярно е – казва тъжно. – Моля те за извинение заедно не дойдох на състезанието. Това бе най-силното ми желание. Но Тино и Като ме откараха в някакво село супер далече под предлог, че е заради празненство по случай рождения ти ден.

– Но има още време до моя рожден ден. Откъде им е хрумнало?

– Изглеждахте много близки – про-

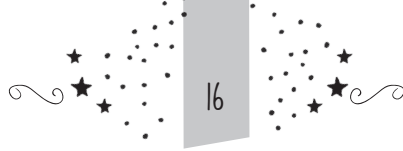
дължава Симон. Знам, че говори за Матео. – И нямам предвид само целувката. Кажи ми истината, Луна – изпитваш ли нещо към него?

– Разбира се, че не! Нямаме нищо общо!

– По-добре не ми обяснявай нищо. Матео няма значение. Чувствам се зле, заради това, което ти се случва покрай мен. Или по-скоро, което не се случва.

– Много те обичам, Симон – думите ми излизат една през друга. – Искам да продължим да караме заедно. Да си споделяме всичко.

– Обичаш ме, но не както аз теб – казва и ме гледа в очите. – Помислих, че можем да минем границата на приятелството, но когато те видях на пързалката с Матео, нещо в мен се скъса. По-добре забрави всичко, което ти ка-

зах, Луна. По-добре тази песен да я от-
вее вятърът. Забрави всичко.

Става и си тръгва.

От този момент никога няма да за-
бравя, опитвам да му кажа, но гласът
ми заглъхва и той не ме чува... Наисти-
на ли се скъса нещо между нас?